

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: MUDr. K. M., bytem M. L., zastoupené: JUDr. Pavel Turoň, advokát, Moskevská 1461/66, 360 01 Karlovy Vary, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 16.5.2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2016 č.j. X o zvýšení starobního důchodu,*

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2016 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí č. I č.j. X ze dne 7.5.2014 a č. X ze dne 7.5.2014 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Turoně na nákladech řízení částku ve výši 4.719,-Kč na účet vedený u Komerční banky, a.s., číslo 34442341/0100, VS 314912, nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 16.5.2016 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2016 č.j. X, jelikož s ním nesouhlasí, protože dosud u ní není stanovena správně a úplně ani doba pojištění a není zohledněna veškerá započitatelná doba pro vznik nároku na důchod a ani vyměřená výše důchodu neodpovídá - není souměřitelná s důchody jiných lékařů, ač její doba zaměstnání i výše výdělku je s těmito obdobná a prakticky shodná; výměry starobního důchodu uvedené v rozhodnutí č. I. ze dne 7.5.2014 a v rozhodnutí č. II. ze dne 1.5.2014 jsou nesprávné. Dále bylo uvedeno, že se domáhá ochrany a nápravy cestou ústavní stížnosti, která je vedena před Ústavním soudem ČR pod sp. zn. I. ÚS

652/16, jelikož jí žalovanou, jakož i soudními orgány, které se dosud zabývaly jejími nároky, upřeno právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří dle čl. 30 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a také byly porušeny články 1, 3 odst. 1, 36 i 10 Listiny. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2016 č.j. 505 522 394/315-JS. (*K žalobě připojila kopie předcházejících rozhodnutí č. I a č. II ze dne 7.5.2014 a následně k výzvě soudu i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 10.3.2016 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ č. I. a č. II. č.j. X ze dne 7.5.2014*. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí uvedla žalovaná mimo jiné následující:

ČSSZ *rozhodnutím č. I. ze dne 7.5.2014* zvýšila účastníku řízení, tj. žalobkyni, starobní důchod před dosažením důchodového věku (*nově započítána doba po vzniku nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku ve smyslu § 34 odst. 4 uvedeného zákona za období od 22.1.2010 do 11.5.2012*) podle § 56 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále **zákon**) a s přihlédnutím k Dohodě mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení š. 116/1960 Sb. (dále jen **Dohoda**) od 12.5.2012 na celkovou částku ve výši 6.311,-Kč měsíčně, který od lednové splátky roku 2013 dále zvýšila (valorizovala) na celkovou částku 6.408,-Kč měsíčně.

Rozhodnutím č. II. ze dne 7.5.2014 ČSSZ zvýšila žalobkyni starobní důchod před dosažením důchodového věku (*nově započítána doba po vzniku nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku ve smyslu § 34 odst. 4 uvedeného zákona za období od 12.2.2012 do 31.12.2013*) podle § 56 odst. 1 písm. b), d) zákona od 1.1.2014 na celkovou částku ve výši 6.435,-Kč měsíčně, který od lednové splátky roku 2014 dále zvýšila (valorizovala) na celkovou částku 6.462,-Kč měsíčně.

Usnesením ze dne 19.6.2014 přerušila ČSSZ uvedená dvě řízení o námitkách právního zástupce žalobkyně ze dne 11.6.2014, které brojily proti rozhodnutí ČSSZ č. I. a č. II. ze dne 7.5.2014 a jelikož pominuty překážky, pro které byla řízení přerušena, ČSSZ pokračuje v obou řízeních o těchto námitkách (*jedná se v pořadí o čtvrté a páté řízení o námitkách*).

ČSSZ přezkoumala uváděná dvě prvoinstanční rozhodnutí ze dne 7.5.2014 v plném rozsahu a po provedeném dokazování zjistila, že všechny výpočty starobního důchodu před dosažením důchodového věku z důvodu nových dob pojištění získaných žalobkyní po vzniku nároku na důchod při současném pobírání tohoto důchodu byly provedeny v souladu s právními předpisy, ve správné výši a standardním způsobem, jakožto i další zvýšení (valorizace) vyššího starobního důchodu. Žalobkyně narozená v roce 1950, která vychovala 1 dítě - dosáhla řádného důchodového věku ve svých 59 letech a 8 měsících, tj. dnem 22.1.2010.

Žalobkyni přiznala ČSSZ druhoinstančním rozhodnutím ze dne 27.1.2014 starobní důchod před dosažením důchodového věku od 22.1.2007 dle § 31 odst. 1 písm. a), b) zákona v tehdejší výši 4.213,-Kč měsíčně a následně starobní důchod před dosažením důchodového věku žalobkyni přepočítala díky doložené nové době pojištění po vzniku nároku na starobní důchod, vycházejíc z výpočtového základu 6.722,-Kč; žalobkyně tak získala celkem 720 dnů doby po vzniku nároku na starobní důchod za dobu od 22.1.2010 do 11.5.2012.

Zákon ve znění účinném od 1.1.2010 do 31.12.2013, v § 34 odst. 4 stanovil, že výše procentní výměry starobního důchodu se zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této

výdělečné činnosti o 0,4% výpočtového základu. Nárok na zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle věty první má pojištěnec vždy po 2 letech, pokud výdělečná činnost trvala nepřetržitě po tuto dobu nebo po skončení výdělečné činnosti; za nepřetržitě trvání výdělečné činnosti se považuje i to, kdy na kalendářní den po skončení výdělečné činnosti bezprostředně navazuje kalendářní den, v němž výdělečná činnost znovu vznikla.

Poprvé v roce 2014 na základě žádosti žalobkyně ze dne 6.2.2014 postupovala ČSSZ podle § 34 odst. 4 zákona a za celých 720 kalendářních dnů výdělečné činnosti získala žalobkyně 0,8% výpočtového základu, tj. 54,-Kč měsíčně do procentní výměry jejího starobního důchodu (v té době již pobírala starobní důchod).

ČSSZ pak rozhodnutím č. I. ze dne 7.5.2014 žalobkyni zvýšila díky době pojištění získané v roce 2010, 2011 a 2012 její starobní důchod před dosažením důchodového věku od 12.5.2012 na částku ve výši 6.311,-Kč měsíčně, kterou od lednové splátky roku 2013 zvýšila (valorizovala) na částku ve výši 6.408,-Kč měsíčně (*v tomto prvoinstančním rozhodnutí č. I. ze dne 7.5.2014 je nesprávně uvedeno zvýšení až pro rok 2014 dle vyhl. č. 296/2013 Sb., nicméně obě výměry důchodu i jeho celek odpovídají zvýšení pro rok 2013 dle vyhl. č. 324/2012 Sb.*).

Na základě žádosti žalobkyně ze dne 6.2.2014 provedla ČSSZ další přepočtení výše starobního důchodu za zbývající část roku 2012 a za rok 2013, kdy započítala dobu pojištění od 12.5.2012 do 31.12.2012 v počtu 217 dnů a dále dobu od 1.1. do 31.12.2013 v počtu 355 dnů, celkově 572 dnů a za celých 360 kalendářních dnů výdělečné činnosti získala žalobkyně 0,4% výpočtového základu, tj. 27,- Kč měsíčně do procentní výměry jejího starobního důchodu před dosažením důchodového věku (v té době již pobírala starobní důchod), proto ČSSZ provedla opět přepočtení výše starobního důchodu před dosažením důchodového věku žalobkyně; v budoucnu může žalobkyně využít zbývající dobu pojištění v počtu 212 dnů získanou v roce 2013.

ČSSZ pak rozhodnutím č. II. ze dne 7.5.2014 žalobkyni zvýšila díky době pojištění získané v roce 2012 i v roce 2013 její starobní důchod před dosažením důchodového věku od 1.1.2014 na částku 6.435,-Kč měsíčně, kterou od lednové splátky roku 2014 zvýšila (valorizovala) na částku ve výši 6.462,-Kč měsíčně.

Závěrem bylo uvedeno, že námitky žalobkyně byly zamítnuty, neboť veškerá započitatelná doba pojištění po vzniku nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku byla zohledněna při výpočtu obou zvýšení starobního důchodu před dosažením důchodového věku žalobkyně (rozumí se první zvýšení starobního důchodu za roky 2010, 2011 a 2012 a druhé zvýšení starobního důchodu za roky 2012 a 2013).

Předcházejícím *rozhodnutím č. I ze dne 7.5.2014 č.j. X* ČSSZ podle § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. b) zákona a s přihlédnutím k Dohodě byl od 12.5.2012 žalobkyni zvýšen starobní důchod na 6311,-Kč měsíčně a podle vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. se od 22. ledna 2014 zvyšuje měsíčně procentní výměra starobního důchodu na 4078,-Kč a základní výměra na 2340,-Kč, takže celkem náleží 6408,-Kč s odůvodněním, že v době od 21.1.2010 do 11.5.2012 vykonávala výdělečnou činnost a pobírala přitom starobní důchod v plné výši a za uvedenou dobu získala pro zvýšení procentní výměry dle § 34 odst. 4 zákona 841 dnů, 121 dnů se pro účely zvýšení nezapočítává a tedy za 720 dnů po vzniku nároku na starobní důchod se procentní výměra starobního důchodu zvyšuje o 0,8% výpočtového základu, tj. o 54,-Kč měsíčně.

Dalším předcházejícím rozhodnutím č. II ze dne 7.5.2014 č.j. X ČSSZ podle § 34 odst. 4 zákona ve znění účinném do 31.12.2013 a podle § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. b) zákona a s přihlédnutím k Dohodě byl od 1.1.2014 žalobkyni zvýšen starobní důchod na 6435 Kč měsíčně a podle vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. se od 22. ledna 2014 zvyšuje měsíčně procentní výměra starobního důchodu na 4122,-Kč a základní výměra na 2340,-Kč, takže celkem náleží 6462,-Kč s odůvodněním, že v době od 12.5.2012 do 31.12.2013 vykonávala výdělečnou činnost a pobírala přitom starobní důchod v plné výši a za uvedenou dobu získala pro zvýšení procentní výměry dle § 34 odst. 4 zákona 599 dnů, 27 dnů se pro účely zvýšení nezapočítává a tedy za 360 dnů po vzniku nároku na starobní důchod se procentní výměra starobního důchodu zvyšuje o 0,4% výpočtového základu, tj. o 27,-Kč měsíčně a za 212 dnů zvýšení procentní výměry dle § 34 odst. 4 zákona poskytnuto nebylo.

Po doručení žaloby *žalovaná v podání ze dne 28.6.2016* sdělila, že nemůže podat vyjádření k žalobě vzhledem k tomu, že žalobkyní byla podána ústavní stížnost vedená u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 652/16 a tento soud požádal o zapůjčení dávkového spisu.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 15.12.2016 uvedla mimo jiné, že navrhuje zamítnutí žaloby, protože nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 10.3.2016, když z obsahu námitek žalobkyně lze seznat, že proti samotným úpravám výše starobního důchodu provedenými oběma prvoinstančními rozhodnutími nevznáší tato žádné námitky. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že těmto úpravám mělo především předcházet stanovení výše starobního důchodu ve správné výši, tedy včetně úplného zhodnocení doby pojištění a veškeré započitatelné doby pro vznik nároku na starobní důchod. Současně by výše starobního důchodu měla odpovídat výši důchodů přiznaných jiným lékařům, neboť doba pojištění a výše výdělků žalobkyně je s nimi prakticky shodná. Žalobkyně namítá, že se svého práva domáhá ústavní stížností. O této již Ústavní soud rozhodl a to usnesením ze dne 29.8.2016, č.j. I. ÚS 652/16, tak, že ústavní stížnost žalobkyně odmítnul podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, jako návrh zjevně neopodstatněný a mimo jiné konstatoval:

Jak si Ústavní soud ověřil, dotčené orgány vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu, na který aplikovaly příslušná zákonná ustanovení, jež v uspokojivé víře vyložily, přičemž tento svůj postup osvětlily v odůvodnění svých rozhodnutí, které tak nelze označit za arbitrární, nadmíru formalistická či zakládající extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a z nich vyvozenými právními závěry. Dlužno podotknout, že stěžovatelka v ústavní stížnosti toliko pokračuje v polemice s ČSSZ a správními soudy na úrovni jimi aplikovaného práva, přičemž uplatňuje totožné námitky, které uváděla již v průběhu předchozího řízení a s nimiž se ve věci rozhodující orgány, jmenovitě zejména Nejvyšší správní soud, velmi pečlivě a podrobně vypořádaly.

Ústavní soud toliko ve zkratce připomíná, že s ohledem na znění čl. 5 odst. 1 Dohody o sociálním zabezpečení bylo při výpočtu starobního důchodu stěžovatelky vycházeno z příjmů, kterých tato dosáhla v letech 1998-2006, kdy pobývala na území České republiky. Vlastní výpočet výše dávek sociálního zabezpečení Dohoda neupravuje, proto bylo postupováno na základě subsidiarity podle vnitrostátních právních předpisů. Ústavní soud v této souvislosti nesdílí přesvědčení stěžovatelky o diskriminaci její osoby ze strany orgánů veřejné moci. Skutečnost, že je vůči osobám, žadatelům o dávku důchodového pojištění, přístupováno odlišně v důsledku jiné právní úpravy aplikovatelné na jejich poměry (mimo jiné zohlednění skutečných výdělků osob, které po přesídlení na území České republiky

pracovaly dle čl. 5 odst. 1 Dohody a náhradní mechanismus jejich určení u osob, které po přesídlení nepracovaly dle čl. 5 odst. 2 Dohody, o jehož aplikaci stěžovatelka fakticky usiluje), nezpůsobuje nerovné zacházení."

Jakkoli tedy Ústavní soud vnímá nepříznivou finanční situaci stěžovatelky jako svízelnou, prostor pro svůj zásah z toho důvodu, že by napadenými rozhodnutími došlo k tvrzenému porušení jejich ústavně zaručených práv, neshledal.

Právo na spravedlivý proces, jehož porušení se stěžovatelka rovněž dovolává, neznamená, že je jednotlivci zaručováno přímo a bezprostředně právo na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale je mu zajišťováno právo na spravedlivé řízení, v němž se uplatňují všechny zásady správného rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Stěžovatelka měla a nepochybně využila možnosti uplatnit v řízení u správních orgánů a soudů všechny procesní prostředky k obraně svého práva. Skutečnost, že orgány veřejné moci svá rozhodnutí opřely o právní názor, se kterým se stěžovatelka neztotožňuje, nezakládá sama o sobě odůvodněnost ústavní stížnosti.

Závěrem žalovaná konstatovala vzhledem k citovanému usnesení Ústavního soudu, že ačkoliv si to žalobkyně jakkoliv odmítá přiznat, žalovaná se v rámci správního řízení nedopustila žádného pochybení, a aplikace platných zákonných předpisů včetně Dohody vedla ke stanovení správné výše starobního důchodu, proto je námitka žalobkyně irelevantní.

Žalobkyně dne 19.1.2017 v podání, jímž reagovala na vyjádření žalované, setrvala na podané žalobě s tím, že napadené rozhodnutí ze dne 10.3.2016 považuje za nesprávné a ji poškozující. Na této skutečnosti nic nemění ani vyjádření žalované, která v zásadě kromě citace rozhodnutí Ústavního soudu neuvádí nic, čím by ji přesvědčila o správnosti svého rozhodnutí. Trvala na tom, že dosud u mne není stanovena správně a úplně ani doba pojištění, když žalovanou není zohledněna veškerá započitatelná doba pro vznik nároku na důchod a ani vyměřená výše důchodu neodpovídá - není souměřitelná s důchody jiných lékařů, ač její doba zaměstnání a zejména výše výdělku je s těmito obdobná a prakticky shodná. Dále uvedla, že do ČR přišla v roce 1998 a po vydání potvrzení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR dne 21.4.1998 nastoupila dne 5.5.1998 do pracovního poměru u Léčebných lázní Mariánské Lázně, a.s., kde pracovala až do odchodu do důchodu. V zaměstnání vždy plnila pokyny zaměstnavatele a práci konala tak, jak požadoval, a to způsobem a za shodných podmínek s dalšími zaměstnanci - lékaři. Nikdy nepředpokládala, že by při svých výdělích a odvodech na důchodové pojištění měla nárok na důchod, jehož výše nedosahuje ani životního minima. Žalované nevěří a je přesvědčena o nesprávnosti stanoveného důchodu, a to jako důsledek toho, že si na činnost, resp. dlouhodobou nečinnost žalované opakovaně stěžovala u ministra práce a sociálních věcí, u prezidenta ČR a aby ukončila nečinnost žalované, tak byla nucena na konci ledna 2014 držet v Praze na Václavském náměstí veřejnou protestní hladovku a teprve v souvislosti s ní začala žalovaná konat, ale způsobem ji poškozujícím.

Poté žalovaná dne 27.2.2017 odkázala na své vyjádření ze dne 15.12.2016 a také na usnesení Ústavního soudu a závěrem navrhla odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 s.ř.s. vzhledem k tomu, že o téže věci již bylo soudem rozhodnuto.

Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 47/2014 vyplývá, že výrokem I. rozsudku ze dne 16.7.2015 (č.l. 52) byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 5.5.2014 č.j. X, kterým žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č. I.

č.j. X ze dne 7.3.2014, jímž jí podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 4 odst. 1, 2, čl. 5 odst. 1 a čl. 6 a čl. 7 Dohody ČSSZ uvolnila (*správně mělo být uvedeno zvýšila*) od 22.1.2010 starobní důchod před dosažením důchodového věku. Následnou kasační stížnost žalobkyně v této věci Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) rozsudkem ze dne 2.12.2015 č.j. 4Ads 196/2015-35 zamítl a poté Ústavní soud usnesením ze dne 29.8.2016 sp. zn. I ÚS 652/16 ústavní stížnost žalobkyně odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný.

Dne 23.3.2017 žalobkyně sdělila, že nesouhlasí s tím, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání a v případě úspěchu bude uplatňovat právo na náhradu nákladů řízení, jejíž výši bude specifikovat při ústním jednání.

Ze zaslaného obsáhlého dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 10.3.2016 bylo vypraveno dne 14.3.2016, avšak není připojena doručenka, z níž by bylo zřejmé, kdy bylo doručeno dle rozdělovníku zástupci žalobkyně JUDr. P. Turoňovi (dle podacího razítka na kopii rozhodnutí připojeného následně k žalobě mu bylo doručeno dne 15.3.2016). Obsah spisu odpovídá údajům uvedeným v rozhodnutí ze dne 10.3.2016 i v předcházejících rozhodnutích č. I a č. II ze dne 7.5.2014, jakož i ve vyjádření žalované v této věci. Žalobkyně vychovala 1 dítě, dosáhla důchodového věku v 59 letech a 8 měsících, tj. dnem 22.1.2010, proto bylo vyhověno její žádosti o přiznání starobního důchodu dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona k datu 22.1.2007.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4, 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému; právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 54 odst. 1 a 2 zákona nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu.

Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího

data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).

V článku 4 odst. 1 a 2 Dohody je stanoveno:

Při přiznávání důchodů a jiných dávek se plně započítává doba zaměstnání na území obou smluvních stran, včetně doby zaměstnání opravňující k přiznání důchodů za výhodnějších podmínek a ve vyšší výměře. Přitom orgány sociálního zabezpečení započítávají dobu zaměstnání, jakož i dobu jiné jemu na roveň postavené činnosti jak ve svém, tak i ve druhém státě bez ohledu na to, jaká část požadované doby zaměstnání připadá na práci v každém z těchto států.

Započtení doby zaměstnání, pokud jde o dobu práce v každé ze smluvních stran, se provádí podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávána práce nebo jí na roveň postavená činnost.

Podle článku 5 odst. 1 Dohody občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení pracovali, vyměřují se důchody a jiné dávky z výdělků dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž přesídlili.

Dle článku 6 Dohody důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod; důchody se přiznávají za podmínek a ve výši stanovené právními předpisy této smluvní strany.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2016 je důvodná*, jelikož předcházející rozhodnutí č. I a č. II ze dne 7.5.2014 jsou nepřezkoumatelná zejména pro nesrozumitelnost, neboť *rozhodnutím č. I* byl zvýšen žalobkyni starobní důchod od 12.5.2012 na částku 6.311,-Kč měsíčně, avšak ve výroku rozhodnutí chybí odkaz na § 34 odst. 4 zákona, ač je v odůvodnění citován a také dle něho bylo postupováno, a uvedený důchod byl dále valorizován podle vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. od 22. ledna 2014 na 6.408,-Kč měsíčně; v odůvodnění však není uvedena výše výpočtového základu, z něhož byl starobní důchod vyměřen, když zvýšení o 0,8% výpočtového základu činilo 54,-Kč měsíčně za 720 dnů výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu v plné výši. *Rozhodnutím č. II* byl zvýšen žalobkyni starobní důchod už dle správně uvedených paragrafů zákona ve výroku rozhodnutí, ale zvýšení je od 1.1.2014 na částku 6.435, ač dle rozhodnutí č. I od 22.1.2014

činí nižší částku a to 6.408,-Kč, než bylo přiznáno od 1.1.2014, a od 22. ledna 2014 po valorizaci podle stejné vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. činí kupodivu 6.462,-Kč měsíčně a rovněž v odůvodnění není uvedena výše výpočtového základu, z něhož byl starobní důchod vyměřen, když zvýšení o 0,4% výpočtového základu činilo 27,-Kč měsíčně za 360 dnů výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu v plné výši, za 212 dnů zvýšení procentní výměry podle § 34 odst. 4 zákona poskytnuto nebylo, ale v předchozím odstavci bylo oproti tomu uvedeno, že za tam uvedenou dobu výdělečné činnosti získala dle § 34 odst. 4 zákona 599 dnů, 27 dnů se pro účely zvýšení nezapočítává, není tedy zřejmé, který údaj je správný.

Kupodivu napadeným rozhodnutím ze dne 10.3.2016 byly námitky podané žalobkyní zamítnuty a rozhodnutí č. I a č. II byla potvrzena, ačkoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že v rozhodnutí č. I měla být správně uvedena valorizace pro rok 2013 a nikoli 2014, odpovídá výměra jako celek zvýšení pro rok 2013, a navíc bylo uvedeno č.j. pouze v podobě 505 522 394, ačkoliv tato podoba č.j. byla uvedena pouze u rozhodnutí č. II, kdežto u rozhodnutí č. I bylo uvedeno č.j. 505 522 394/423.

Jelikož napadeným rozhodnutím uvedené vady řízení nebyly odstraněny, proto i žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10.3.2016 je zatíženo stejnými vadami, čímž se stalo nesrozumitelným a tedy i nepřezkoumatelným, byť výpočet zvýšení starobního důchodu žalobkyně byl proveden správně za uvedená období, tj. po dosažení důchodového věku (22.1.2010) a tedy jí náleželo zvýšení důchodu dle příslušného § 34 odst. 4 zákona v platném znění. O správnosti výše původně přiznaného starobního důchodu žalobkyně není pochyb, jelikož i Ústavní soud shora citovaným usnesením shledal její ústavní stížnost zjevně neoprávněnou ohledně správnosti přiznaného starobního důchodu, ale i tak musí být obsah rozhodnutí ČSSZ odpovídat nejen zákonu, ale uvádět i správnou časovou posloupnost, což v tomto případě nebylo. Soud *dospěl k závěru o důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2016*, jímž zamítla námitky žalobkyně a obě rozhodnutí ze dne 7.5.2014 potvrdila, i když i z jiných důvodů než uváděla žalobkyně, neboť shledal, že jsou dány podmínky nejen pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované, ale i obou předcházejících rozhodnutí pro vady řízení spočívající v uvedených důvodech a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku. Rozhodnutí byla zrušena pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti.

Žalovaná tedy vydá nové rozhodnutí, jehož obsah bude odpovídat zákonu, správnímu řádu i příslušným vyhláškám o zvýšení důchodů v roce 2013 (vyhl. č. 324/2012 Sb.) a v roce 2014 (vyhl. č. 296/2013 Sb.) ***a znovu rozhodne o žádosti žalobkyně ze dne 5.2.2014 doručené žalované dne 6.2.2014 o úpravu starobního důchodu dle § 34 odst. 4 zákona.***

Nad rámec soud podotýká, že dle žalobkyně, která lpí jen na svém přesvědčení a nic jiného nepřipouští, výše přiznaného starobního důchodu sice není adekvátní výdělku lékaře, ale je naprosto v souladu s prokázanou dobou pojištění žalobkyně získanou v ruském i českém důchodovém pojištění a zejména výši jejích příjmů vykázaných zaměstnavateli a i žalobkyní stanovenému a odváděnému pojistnému v době, kdy byla osobou samostatně výdělečně činnou (tj. **OSVČ**), neboť důchodový systém platný v ČR nerozlišuje výši důchodu dle jednotlivých profesí, ale toliko dle délky získané doby pojištění a vykázaných příjmů v rozhodném období, tj. od r. 1986 do konce roku předcházejícího roku, od něhož je přiznán starobní důchod na základě žádosti pojištěnce. V případě žalobkyně se tedy příjmy zohledňují ode dne, kdy má

vykázanu dobu pojištění s příjmem v ČR, konkrétně od 1.5.1998, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) zpracovaného dne 17.3.2014 založeného v dávkovém spisu, v němž jsou uvedeny i všechny doby pojištění vykázané ruským nositelem pojištění a i doby získané v ČR do 31.12.2013. Rovněž NSS a ani Ústavním soudem nebylo shledáno pochybení ohledně výše přiznaného starobního důchodu žalobkyni, jak konstatováno shora. Také opakovaně v řízeních konaných u zdejšího soudu o žalobách žalobkyně vždy toliko obecně uvádí, že není stanovena správně a úplně ani doba pojištění a není zohledněna veškerá započitatelná doba pro vznik nároku na důchod, avšak žádnými konkrétními skutečnostmi neargumentuje a nepředkládá ani žádné důkazy.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch požadovala náhradu nákladů řízení bez specifikace a jelikož soud shledal její nárok oprávněným, přiznal jí za zjištěné 3 úkony právní služby á 1.000,-Kč (*převzetí věci, sepis žaloby a vyjádření*), tj. 3.000,-Kč, za 3 režijní paušály á 300,-Kč, tj. 900,-Kč a 819,-Kč (21% DPH z částky 3.900,-Kč), což je v souladu s § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*; tedy celkem 4.719,-Kč (*advokát je plátcem DPH*). Uvedenou částku uhradí žalovaná žalobkyni k rukám jejího zástupce, když stanovenou lhůtu považuje soud za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně